

Phila-To

Độc Báo Nghe Đài Quét Rác

ĐỌC BÁO DÙM CÁC BẠN:

TIN MỚI NHẤT

1-Lợi hại của thuốc lá:

Ngày 13-3-03 lúc 16.30 PM, Chí Tâm (đài Little Sai gòn), anh Huy (Hội Ung Thư Việt-Mỹ) và bác sĩ Định, thảo luận về nguy hại của thuốc lá, và cách chữa trị, đề tài rất hữu ích, các anh “ghiền” nào cần chi tiết thì liên lạc với đài Little Sai Gòn; Phila-To tôi xin ghi lại 2 điểm đáng lưu ý:

■ Một trong những cách chữa hay nhất là miệng nên luôn luôn ngậm một cái gì đó . . . (phương pháp này còn dùng để chữa bệnh thối mồm, nói phét).

■ Một trong những nguy hiểm về khói thuốc vừa được khám phá là gây bệnh ung thư tử cung. Bác sĩ Định nói rất ngạc nhiên về khám phá này, ông nói thêm: - “Có lẽ do các bà “hít” phải khói thuốc”. Bác sĩ ngạc nhiên (?) còn những con nghiện như chúng tôi tránh sao cho khỏi thắc mắc:

- “Chúng tôi hút, khói vào cổ rồi đọng ngay phổi, dừng ở đó, không đi đâu được nữa, thế là gây ra ung thư phổi; nhưng các bà chỉ hít thôi mà ung thư tử cung? Không lẽ đàn bà khỏe hơn đàn ông? Hít là mạnh hơn hút, dài hơi hơn, khói thuốc không ngừng ở phổi mà đi sâu, tiến sâu về phía hạ lưu hơn?

Vấn đề này, cần nghiên cứu lại, hẳn là một nguyên nhân nào khác chứ “hội cà phê-thuốc lá Fac” chắc biết, nếu có xin gọi về COV góp ý.

2- Máy bóp:

Ngày 14-3-03, lúc 11 giờ, trên làn sóng 1480, cô Vi Lan quảng cáo về những loại máy đầm bóp, ai muốn mua xin gọi về số 1-888-222-8801 (COV quảng cáo free cho cô Vi Lan rồi đấy nhé).

Cô kể có những loại máy, trong đó có máy xoa bóp chân, nó xoa bóp được cả cái “nhượng” chân nữa, rất “đã”. Thế thì tốt quá, các ông thương vợ nên mua về dùng để tay đỡ bị “zọp bẻ”. Không biết loại máy này hình thù ra sao? Nó có giống như con cào cào có 2 cái mỏ mà có lần tôi đã mua của một anh ba Tàu trong Phước-Lộc-Thọ đem về tặng bà nhân ngày sinh nhật nhưng bị mắng:

- “Tui cần cái máy 10 ngón, chứ máy có 2 ngón thì tích sự gì”.

Nếu cái máy của cô Vi Lan chỉ có 2 ngón thì nên suy nghĩ trước khi mua tặng bà. Loại máy thứ hai mà cô quảng cáo, tôi đang phân vân, không biết có nên phổ biến không, vì theo ý tôi, nó rất nguy hại cho cánh đàn ông chúng ta (nguy hại, không phải nguy hiểm).

Cả thế giới đang lên án phương pháp sao chép con người . . . chỉ cần cạy một tí da, cho vào chai lọ, thêm bớt gia vị . . . một thời gian sau sẽ có một con người giống hệt; nguy hiểm quá.

Trước đây, trong câu chuyện khôi hài, chế diễu mấy anh nón cối, có người kể rằng ở Mỹ có cái máy đẩy con heo vào đầu này là đầu kia cho ra những thối xúc xích, lạp xưởng; vốn dòng nói ngược tên VC phía lại là ở Liên Xô có loại máy cứ đẩy lạp xưởng vào là đầu kia cho ra con heo con. Đầu óc nghĩ vậy nên tụi nó mới gọi bảo sanh viện Từ Dũ là “xưởng đẻ”, xưởng là nơi có nhiều máy . . . Nay thì thời “khoa học” chỉ cần một cái vẩy ghê cũng đủ thay vì nguyên một cái lạp xưởng.

Chưa hết, những người yêu trẻ mà ghét đàn ông, chỉ cần bỏ một tí trứng vào ống nghiệm lắc qua lắc lại là có em bé em bông. Hai phương pháp trên đã làm cho đàn ông sắp trở thành lũ vô dụng, không còn cần thiết cho việc bảo vệ giống nòi mà chỉ cần để vác cây.

Nay lại có thêm một cái máy mà cô Vi Lan quảng cáo, tối nguy cho đám đàn ông. Cô nói: “Đó là cái vòng luyện ngực, nó giống như cái áo lót của phụ nữ cứ mang vào bật nút “on” lên là nó rung nó “massage”. . .

Ôi giới ôi, ôi đất ôi, chí nguy, thậm chí nguy, các độc giả đàn ông báo COV nên tập hợp lại tìm cách đối phó với loại máy nguy hại này, vận động xin chữ ký đệ trình quốc hội xin cấm phổ biến, nếu không muốn bị biến thành những vật phế thải. Vốn là “con chiên”, tôi tin có Thiên đàng và Địa ngục, ở gần Địa ngục là chốn Luyện ngục, nên tôi gọi loại máy này là máy “Luyện ngục” (không có dấu ư).

Trước khi tìm ra phương pháp đối phó, tạm thời chúng ta tự an ủi rằng:

- Dầu sao, nó cũng chỉ là cái máy vô duyên, vô tri vô giác, không có tiếng nói và hơi thở đi kèm.

PHỞ RẮM

Những sản phẩm lấy ra từ nhà máy lọc dầu gồm có: ở thể đặc là hắc ín, nhớt đặc, thể lỏng là dầu hôi, xăng và thể khí là . . . khí đốt . . .

Những sản phẩm do nhà máy của chúng ta xuất ra cũng có ba thể: đặc, lỏng và hơi.

Hai chất đặc và lỏng được gọi bằng tiếng nghe thanh tao như “Đại T.” và “Tiểu T.” nhưng thực ra nó rất độc và có thể làm nguy hiểm đến tính mạng người sản xuất.

Ở thể đặc, có khi “cứng như đá” thì được gọi là Phân Tử, bị bệnh này thì tối ngày nhăn nhó, khó đăm đăm như ông bố vợ bị ngựa đá, cuối cùng có thể toi vì chứng “táo bón” nên mới gọi là Phân Tử.

Ở thể lỏng, nếu đem pha với chút đường thì thể nào cũng có ngày rất đau khổ **được Chúa gọi về** vì chứng “Tiểu Tử” (đang đi đái mà chết).

Nhưng ở thể hơi lại là một chất rất tốt cho sức khỏe của chúng ta, hơn thuốc bổ và thuốc tiêu cả chục lần. Trong cuốn tự điển y khoa Đông Phương của thầy Ba Cà-bông có ghi rằng:

“*Một cái rắm. . . bằng năm thuốc tiêu, mười liều thuốc bổ, một rổ củ sâm. . .*”.

Vì danh từ cái Rắm đã sinh nhiều sự “rối rắm” giữa Nam-Bắc, những sự hiểu lầm tai hại khiến nhiều nam nhân uống mạng, nên sau được đổi thành Trung-Tiện.

Hồ Xã Hội Chủ Nghĩa

Con Dân Than Thở:

Hồ hờ. . . qua sông thì phải lụy đò,
Muốn đi xin việc thì phải lo phong bì.
Nào là: tiền học, tiền thi. . .
Có bằng tốt nghiệp chắc gì đã yên.
Muốn đi làm để kiếm tiền. . .
Phong bao, quà biếu. . .
Hồ. . .

Hồ hờ. . . phong bao quà biếu phải
kèm liền theo tay!

Quan tham hồ đáp:

Hồ hờ. . . Muốn sang thì bắc cầu kiều,
Muốn cho được việc phải biết điều vạy
thôi!
Trước kia ta kiếm được “chỗ ngồi”,
Cũng kê, cũng lót, cũng mời. . . mới
xong.
Bây giờ chẳng lẽ làm không!
Thôi thì. . . cố gắng. . . hồ. . .
Hồ hờ. . . thôi thì cố gắng. . . phải cảm
thông. . . “cái sự đời”!

Vũ Minh Thế

Cái Trung-Tiện tốt về phương diện y lý, nó còn hữu ích trong thương mại và ngoại giao. Trước năm 1975 nhiều tên trốn quân dịch, không dám vắc súng “ác ê” được bố mua cho cái chức “theo bà lớn”, cũng nhờ cái Trung-Tiện của bà lớn mà “mát mặt”.

Mỗi khi bà lớn (bỏ dấu cho đảng hoàng) đi đậu chén, chấn cạ hay xoa (bài) chim, chàng trai trẻ tuổi cầm quạt cho bà, khi cần thì (xách) bóp bà. Mỗi khi bà nhấp nhồm bốc bài trong đĩa thì cái Trung-Tiện tìm cách thoát vòng cương tỏa, chàng có tài nhái giọng, nên cũng chúm chím cái miệng phát ra một tiếng nghe thật giống của bà, cứu thể diện của bà, nhờ đó chữ thọ của bố con chàng rất to. . .

Đó là chuyện ngày xưa, nó lộ liễu quá, bần quá, ai cũng biết. Ngày nay văn minh hơn nên cách kinh doanh nó khéo léo và kín đáo hơn. . .

Khi anh chàng B. . Monica vào tiệm phở ở thành Hồ, làm 2 tô và một phát Trung-Tiện thì cả thành Hồ rung rinh, tụi cộng sản từ đầu to đến đít teo rầm rầm kéo tới, ngăn cản không cho dân chúng đến gần với lý do “giữ an ninh cho Bill”. Nhưng thực lòng mà xét thì chúng muốn hít thở một chút không khí tự do từ Bill phát ra.

Xin kể câu chuyện “có thật” về hít không khí tự do. . . Sau 75 tôi xin được một chân làm gác cổng cho tòa Đại sứ Pháp, một bữa bắt được lũ nhỏ dùng đinh chọc thủng bánh xe của tụi Pháp kiêu đậu trên đường Thống Nhất rồi ghé mũi hửi. Trước khi giải giao cho công an VC, ông Jean Pierre đệ nhị sứ quán lo về an ninh, điều tra lũ nhỏ vì lý do gì mà phá hoại tài sản Pháp quốc. Nhưng lũ nhỏ ương ngạnh không chịu trả lời mà còn hỏi ngược lại. .

- “Có thực xe này là của Pháp?”

- “Oui”

- “Có thực là đem từ Pháp qua?”

- “Oui”

- “Có thực các bánh xe được bơm từ bên Pháp?”

- “Xa va”

- “Vậy tụi tao đục bánh xe để hít một chút không khí tự do không được sao. . ? Cuối cùng tụi nhỏ được thả, chuyện này ít người biết.

- Trở lại chuyện phở với chàng B. . Monica, chủ tiệm phở không bỏ lỡ cơ may, xin ngay Bill một miếng vải cắt từ váy của Monica đem ra đóng khung treo ngang hình “Hồ chủ tịch”. Tin phóng viên từ Sài Gòn gửi về, tin chính xác 100% (Việt kiều về Sài Gòn có thể kiểm chứng lại) là Việt kiều vào ăn khá đông. . . Lý do:

1- Cán đo đong đếm rất chính xác, “con mẹ” sắp tô phở nó bốc thật bằng tay, bỏ lên bàn cân, cân xong rồi mới bỏ vào tô bánh,

sau đó quẹt tay vào mâm rồi bốc tô phở khác.

2- Từ cuối phòng, có mũi tên chỉ theo hướng cầu thang đi lên lầu ghi chữ “*Phòng ăn đặc biệt*”. Khi lên hết cầu thang gỗ này thì đụng ngay chữ “W.C”, sau đó rẽ trái mới có một vài cái ghế và một cái bàn !!! (miễn bàn).

Mất công dài dòng về cái Trung tiện để nhắc tới tiệm phở này, nhưng nếu ở thành Hồ thì kệ nó, nay nó tính mang cái Rắm của chàng Bill vào Bolsa kinh doanh? Cái tiệm phở “hai xin” nó nằm trên đường Garden Grove, tạm ẩn mình trong khu “củ sâm” có bà con gì với tiệm Rắm chàng Bill ???

CHƠI QUYẾT

Tháng vừa qua tôi nhận được bốn cái “tích-kết”, thật là dở khóc dở cười; nhờ văn phòng luật sư kiện nơi gửi giấy phạt thì không được, họ không đủ khả năng; từ chối nộp phạt thì vi phạm luật giang hồ, nhưng nếu cứ nhắm mắt thì hành thì đau cái bụng quá so với đồng lương “lao động tay chân” của một anh HO (HEN). Nếu đi nộp phạt “cá cặp” thì phải 4, còn dè xẻn, đi biển mò côi một mình thì cũng cần 2 ông Franklin (Tổng thống thứ. .) đi kèm hai bên.

- “Bạn vi phạm luật giao thông nào?”

- Tôi “phun-xi-tốp” trước các bảng STOP, không vượt đèn đỏ, không chạy quá tốc độ quy định, thắt dây an toàn, chờ cho người đi bộ bước hai chân lên vỉa hè phía bên kia đường rồi mới “kẹo phải”, mặc xác mấy cái xe “đầu đen” bóp còi inh ỏi, bóp gì thì sợ chớ có bóp còi thì ăn thua gì. . . bởi vì chúng dốt luật giao thông. Tóm lại tôi giữ đúng mọi luật lệ đi đường, hà cơ gì phạt tôi; Người ký giấy phạt cũng có vẻ xa lạ, khó nhớ tên hơn cả các bạn xứ Cuba, Ghana là Batista, Lumumba. . .

Không có tôi, con của quý vị cũng thành vợ nên chồng, trăm năm hạnh phúc (?); có chúng tôi; bị mời một cách gượng ép, lại còn ngồi chờ nộp phạt cả hai tiếng đồng hồ, với những vẻ mặt đó thì tiền cưới vui sao được!

Có nên hạn chế lòng hiếu khách lại chăng? Có nên làm phiến lòng hàng xóm, làm phiến những người vừa quen biết để cho đủ số bàn quy định của nhà hàng “TRI-SHIP”, để cho tiệc cưới được rổn rảng? Được huỳnh trắng? (cái chữ huỳnh trắng này nghe điếc ráy quá mà sao các người nói ở đài cứ dùng):

- Thôi thì đời người có một lần (?)

- Cũng phải thôi, đời người có một lần lấy

Leo lên là . . .Đạp

Hai cô bạn thân gặp nhau tâm sự:

- Tại sao mày cứ vừa lấy chồng được vài hôm là lại li dị?

- Tao có muốn vậy đâu! Tao khổ lắm, mang tiếng 4 đời chồng mà vẫn còn nguyên si, có được cái gì đâu!! Toàn vợ phải mảy thằng chồng gì đâu không à!:

■ Thằng chồng đầu tiên của tao làm ở viện bảo tàng, ngay đêm tân hôn, cứ khoa tay: “**Cấm sờ vào Hiện Vật**” chẳng ai dám đụng dây gì cả. . .thế là. . . li dị!!!.

■ Thằng chồng thứ 2 làm ở ban Thanh Tra Hình Sự, đêm tân hôn, cứ lải nhải: “**Giữ Nguyên Hiện Trường**”, có dám nhúc nhích đâu. . .phải li dị thôi!!!.

■ Đến thằng chồng thứ 3 làm trưởng phòng kế hoạch, đêm đầu tiên thảo kế hoạch huyền thuyên. . . phải làm kiểu này, phải chơi kiểu nọ, rốt cục chẳng biết làm mẹ gì cả! . . .li dị!.

■ Đến thằng chồng thứ 4 của tao, một nhà Hùng Biện, mẹ kiếp! nó nói thì hay lắm chứ có biết làm con mẹ gì!!! cũng phải li dị thôi!!!.

- Thế bây giờ mày tính sao?

- **Tao về Việt Nam lấy chồng, lấy ông chồng đạp xích lô!**

- Ủa! sao quyết định kỳ vậy?

- Chứ không đúng sao? “. . .**cứ leo lên. . . là ĐẠP . . .**”.

chồng lấy vợ (nhưng lần sau gọi là tái giá). Những người được mời đi ăn cưới thì 1 tuần nhưng 4 lần. Các cháu càng sướng thì các bác càng khổ. . .

Nói cho cùng trong một xã hội văn minh, phép xã giao là thế, dựa vào nhau để tổ chức tiệc tùng cho đời thêm vui, nhưng với nguyên tắc bất di bất dịch “có đi có lại mới toại lòng nhau”. Khác với xã hội “man di”.

Ở một xứ thuộc châu Phi, có dòng họ BU-DU (có thêm dấu và đọc là BÚ-DỪ), dòng họ này sinh sôi rất mau, gọi là đẻ nhiều, cũng bắt chước xã hội loài người, mời tứ xứ mang thịt rượu để góp vui khi lũ BÚ-DỪ con tới tuổi cập kê. Chỉ khác một điều là khi được mời đáp lễ (phải trả nợ) thì BÚ-DỪ bố hủ lên những tiếng thảm thiết báo động cho dòng họ BU-DU trốn vào rừng sâu ẩn núp.

Nếu sống chung với xã hội văn minh loài người, thế nào cũng bị ông cụ nhà Nho họ Tú mắng cho rằng:

“*Cao lâu thường ăn quyết
Thổ dĩ lại chơi lương*”.

Phila-To

**CÂY CHANH LẠI NỞ HOA CHANH
CÓ HAI ĐỒNG BÀO SAO ANH ĐỌC CHÙA**